

Eörsi-est: nem gyászoltak, hanem örültek

NOL • Népszabadság Online • 2005. október 24.

Eörsi István lett volna az első vendége a Műhely-beszélgetések új sorozatának október 23-án, a halál azonban közbeszólt: nem az íróval, hanem róla beszélgettek, rá emlékeztek a Déli pályaudvar mellett, Finta László bőrműves műhelyében, sajátos kultúrházában.

Mécseseket gyűjtöttek az október 13-án elhunyt **Eörsi István** Kossuth- és József Attila-díjas író, költő, publicista, az „örök ellenzéki”, a karakteres, folyton perlekedő véleményformáló emlékére a forradalom évfordulóján a Nyitott Műhelyben. Az este hattól csaknem éjfélig tartó összejövetel vezérfonala mégsem a gyász volt.

A költő legutolsó portréi (Horváth Dávid fotói) és Haraszty: István (Édeske) mobilszobrai, képei adtak sajátos háttérrel az estének. Az egyik szobában **Eörsivel** kapcsolatos filmeket lehetett nézni – köztük például Fekete Gyula operáját, A megmentett várost, amelynek a librettóját írta. A másikban családtagok, barátok, szomszédok, tisztelők idézték fel élményeiket, olvasták fel kedvenc **Eörsi**-idézeteiket.

Mások mellett a színházi világból Halász Péter, Fodor Tamás és Pogány Judit, az irodalmárok közül Tábor Ádám író, Kőrössi P. József könyvkiadó-szerkesztő, Lengyel Anna dramaturg, Valachi Anna irodalomtörténész, a lapszerkesztők közül Vágvolgyi B. András, aki a Magyar Narancs főszerkesztőjeként és Vörös T. Károly, aki a Kritika munkatársaként dolgozott vele, a politikusok közül pedig Donáth Ferenc, Tardos Márton, Fodor Gábor, Mécs Imre érezte úgy, hogy ott a helye a Ráth György utcában vasárnap este.

Az **Eörsi**-est vendégei valóban nem gyászoltak, a szó szűkebb értelmében legalábbis nem, hanem – Pap Ágnes szociológus-szerkesztő, az est háziasszonya szavaival – örültek. Örültek annak, hogy volt egy olyan ember, mint **Eörsi István**, és hogy aki ismerte, annak meg is marad.

Haraszty: István a vendégkönyvéből az összes jelenlévő előtt ismeretlen **Eörsi**-verset olvasott fel. Más – egy osztrák irodalmár – szerint alighanem **Eörsi István** volt a legegzenesebb magyar. Az író egyik szomszédasszonya pedig azt a történetet idézte fel, amikor nagyon megsajnálta azt az embert, aki folyton ott ázott-fázott a házuknál – aztán kiderült, hogy a titkosrendőrt invitálta ebédre. Mások is megosztották az íróval közös sztorijaikat a többiekkel, így aztán nemcsak az elérékenyülés, hanem a nevetés is gyakori volt a mécseslángok mellett.

A szavakból kibontakozó kép végül is valószínűleg az igazi **Eörsi Istvánt** mutatta meg – például olyannak, aki legjobb barátain is keményen számonkérte, ha eltértek az általa megfelelőnek tartott útról, mert fontos kérdésekben szinte kérlelhetetlen volt. Időnként szinte zavarba ejtően őszinte megnyilvánulások tanúi is lehettek a Nyitott Műhely vasárnap esti vendégei. Valaki például erkölcsi világítótornynak nevezte a költőt az „Írj **Eörsinek**” feliratú üzenőfalán, mire az egyik unoka, **Eörsi Dániel** megemlítette: azért a nagyapja, akit maga is nagyon szeretett, nem volt híján emberi gyengeségeknek sem... Talán nem véletlen, hogy nők keltek **Eörsi István** védelmére, mondván: rajta kívül nem sok olyan ember van, akinek mindig megbocsátják a vétkeit.

Pap Ágnes szerkesztésében film is készül az október 23-ai estről, valamint a november 8-ai eseményekről – azon a napon szórják szét az Óbudai temetőben Eörsi István hamvait. Hídvégi Tibor producer reményei szerint a film DVD-n is megjelenik majd.

(MTI)